

en for Sagen saa begejstret Mand, at han ikke hænger ved sit Embede, men hænger ved sit Kalb, en Mand, som har fundet Anerkjendelse selv hos sine ivrigste Modstandere for den store Midskærhed og for den Opoffrelse af Tid og Kræfter, hvormed han helliger sig til det Dverb, som han sætter sin Stolthed i at kunne føre igjennem. Crofton „sværmer“ ikke for sit System; det er kun dem, som ikke kjende Systemet i alle dets Enkeltheder, som kunne siges at sværme derfor. Det kan, Gudskelov tør jeg sige, med Visshed siges, at Forholdene her i Landet ere ganske anderledes, end de ere i Irland; man kan maaskee ikke med den samme Visshed, men dog med en høi Grad af Sandsynlighed sige: Vi finde heller ingen Crofton her, og jeg vil derfor indtrængende gjøre den høitærede Minister opmærksom paa, om virkelig et saadant System, selv om det slet ikke kostede Noget at indføre, og selv om det kunde indføres, saalænge Loven af 30te November 1857 ikke blot i en Enkelthed, men i sin hele Text ikke er omstødt, burde søges gennemført her. Men der er endnu en anden Ting, som jeg troer at burde kalde i Erindring, og det er de store Summer, som ere udgivne for at indføre det Cellesystem, som nu er bragt i Anvendelse, og det ikke efter et Indfald, ikke efter en enkelt Mand's Løne, men efter 25 Aars samvittighedsfuldt Arbejde, et Arbejde, som jeg troer, at jeg tør være bekjendt at have min Deel i. Det er dette System, som man nu vil søge at afløse med et andet, før det har bestaaet eller har kunnet bestaae sin Prøve. Det er meget muligt, og jeg maa antage det, at Systemet ikke blot ikke har haaret de gode Følger, som man ved det har tilsigtet, men endog saa har haaret — hvad de ere blevne kaldte i det andet Thing — „ødelæggende“ Følger, hvortil den ærede Justitsminister taug stille, og hvad han ikke modsagde; men dersom dette er fuldkommen sandt, saa skal jeg tillade mig at ophylse, hvorfor det maaskee ikke kunde være anderledes. Jeg sagde: Dersom dette er fuldkommen sandt, thi det veed jeg ikke, og det kan, med Undtagelse af den ærede Justitsminister, Ingen vide. Der foreligger for de 4 sidste Aar ikke en eneste offentlig Uttring om vore Straffeanstalter und-

tagen de, som i de allerfæreste Dage af Private ere fremsatte i forskjellige Blade, og som snart have været for, snart imod Enkeltsellesystemet.

Efterat jeg i en Række af 10 Aar — i den Tid, da jeg var Overinspecteur over Fængselsvæsenet — hvert Aar havde udgivet en, som jeg troer, ikke uheldig, men i alt Fald temmelig omfattende Beretning om det hele Fængselsvæsen, har man, siden jeg aftraadte den 1ste Januar 1859, kun faaet een Beretning, som angaaer Aarene 1858, 59, 60, 61 og 62. Man har under den Strid, som i den færeste Tid er blevet ført, faaet at vide, hvad der aldrig tidligere er blevet omtalt, nemlig at en saadan Beretning kun vilde udkomme hvert femte Aar, og da den sidste Beretning udkom i 1863, saa er Publicum og Enhver, som vil dømmen om Fængselsystemets Følger, altsaa henvist til Slutningen af 1868, da den næste Fængselsberetning kan foreligge, eller maaskee bliver det først i 1869, at den udkommer; thi den Beretning, som slutter med Finantsaaret 1862—63, blev først overleveret til Trykken i Mai eller Juni Maaned 1864. Jeg tillader mig nu at troe, at hvad der først og fremmest ligger i Cellesystemets Mand, er Offentlighed om, hvad der passerer indenfor Fængslets Mure, en Offentlighed, som ikke blot udtaler sig gjennem en aarlig Beretning, men som ogsaa udtaler sig derigjennem, at bestemte Myndigheder i Staten, Communal- og Regjeringsmænd, have Adgang til Cellerne og controlere dem, der skulle virke for Fængernes Straf og moralske Forbedring. Det er altsaa den første Grund, som jeg maa fremhæve, hvorfor Systemet ikke kan være prøvet her, nemlig at det har manglet en af sine væsentligste Forudsætninger: Offentlighed igjennem en aarlig Beretning og Offentlighed igjennem en vedvarende Control, og jeg maa tillade mig at gjøre opmærksom paa, at i Systemet, saaledes som det var paatænkt at skulle indføres her, vare begge Dele forudsatte, og det ikke blot af en enkelt Mand; derom findes der i Archiverne Vidnesbyrd i den hele Forhandling om Fængslernes Indretning og deres Forhold til Publicum. Men, som sagt, jeg er nu ikke mere indviet i Fængselsystemets senere Historie her end enhver Anden, og jeg tillader mig